

Johan Bunianin

elämäkerta.

„Käsesä synti on suureksi
tuttu, siinä on Armo ylöns
paltiseksi tuttu. (Rom. 5, 20)

Saksasta Suomeksi käännetty.

Uliipurissa,

1843.

Präntäty J. Cederwallerin ja Pojan tykönä.

Imprimatur.

J. M. af Tengström.

Johan Bunianin

elämäkerta.

Johan Bunian syntyi Elstowin kaupungissa lähellä Bedfordia, vuonna 1628.

Hänen Vanhempansa olit sangen köyhät, waan kuitenkin kaswattiwat he häntä kurtutuksessa ja Herran nuhteessa. Waan taipumus pahaan oli jo hänen nuoruutensa ijässä niin juurtunut, että hän oli kaitkein pahin jumalattomain kanssaweljeinsä seassa, erinomattain kiroilemisessa ja wannonimisessa. Muutaman ajan perästä tuli hän jo senkaltaiseksi, että hän jo muitakin alkoi kehoittaa ja neuwoa pahuuteen.

Waan kuitenkin keskellä näitä hirmuisia syntejä, ei kuitenkaan Jumala hyljännyt ilmoittamasta itseänsä hänen sydämessänsä.

Ustiasti waiwais häntä hänen omatuntonsa; ustiasti peljättiwät häntä hirmuiset Helwetin ajatukset, ustiasti, koska päivä oli kauhistawaisissa syntheissä wietetty, peljättiwät häntä yöllä hirmuiset unet. Monta kertaa, koska hän oli parhaillaan syntiä tekemässä, niin muistui hänen mieleensä kuolema ja duomio. Ustiasti kelpais se Herralle, että hän häntä nionesta hengen waarasta auttoi, että hän olis tullut tuntemaan hänen, niinkuin esimerkiksi: Kerran putois hän tapaturmasta Dusen wirtaan; toisen kerran putois hän mereen, ja tuskin saatiin henkiin. 17 wuoden wanhana meni hän sotamieheksi, ja tähtyi seisoa wahtina sodassa, waan toinen hänen kamrateistansa asetettiin hänen edestänsä, ja hän laitettiin muille asioille, waan wähän ajan perästä sai hän kuulla, että siltä wähdilda, joka oli hänen siassansa, oli ammuttu pää pois. — Waan kaikki nämät ei vielä liikuttaneet hänen sydäntänsä. Sillä hän ei ollut ainoastansa tietäwinaan sitä waarasta, joka syntiä seuraa, waan hän oli myös kaiken hywän wihaaja. Jumalisia ajatuksia ei hän tahtonut kärkeä, ja hän wihais kaikkia niitä, joissa hän

waan merkitsi totista jumalisuutta.

Waan ensimmäinen askel hänen kääntymykseensä, oli hänen naimisensa Emtänsä kansa, jonka vanhemmat olit jumaliset. Tämä hänen waimonsa oli sangen köyhä, waan hän peri kuitenkin Isäntänsä kaksi kirjaa, joitten nimet olit: Jumalisuuden Harjoitus ja Wanhurskaan tie Taiwaaseen. Näistä kirjoista lukiwat he siis molemmat, ja näistä wasta hawaitti hän olewansa sangen suuren syntisen ja Sabbathin rikkojan, hän päätti siis täyttääksensä muutamia Uskon opin welwollisuuksia, ja luuli, että se oli jo kyllä ansaitaksensa Taiwaasta. Waan ei kuitenkaan nämät täyttämiset taitaneet estää häntä lihallisista himoistansa, joihin hän oli tottunut myös Sabbathi-päiwinäkin. Waan kerran koska hän parhaillansa alotti yhtä leikkaa, niin hänelle tuli senkaltainen ajatus duomioista, että hän oli ikään kuin kuulewanansa Taiwaasta nämät sanat: "Tahdotkos hyljätä syntis, ja päästä ylös Taiwaaseen, taikka tehdä syntiä, ja mennä alas Helwettiin?" Tämä saattoi hänessä suuren rauhattomuuden, sillä nyt wasta tuli hän

tuntentaan, että hän oli suurin syntisten seas-
sa, jonka kaltaista ei ole Maailmassa;
waan että nyt on jo myöhä hänen Tuiwaa-
seen pyrkeä, hänen ylitsekäymisensä on suu-
rempi kuin että hän taitais armon saada;
hän lankeis siis epäilykseen, *) ja nyt ajat-
teli hän itseksensä näin: kadotettu olen mi-
nä, jos minä hylkään synnin, ja kadotettu, jos
minä teen syntiä edespäin; ja sentähden
päätti hän itseksensä, että kokonansa täyttää
itsensä synnissä, niinkuin senkaltaisessa hu-
wituksessa, jota hän waan täällä sais nau-
tita. Tästä taidetaan hawaita, että tain-
kaltaisten kiusausten kautta monta syntistä
tulewat kadotetuksi, sillä heidän puheensa o-
wat tainkaltaiset: "meillä ei ole enämpätä
yhtään toivoa, niin sentähden voimme me
elää, niinkuin me tahdomme, ja tehdä syn-
tiä meidän mieleemme jälkeen".

Tässä tilassa eli hän koko kuukauden
ja huwitteli itseänsä laillisissa synneissä, waan
mitä enemmän hän syntiä teki, sitä rau-

---

*) Tämä merkitsee sitä Epäilyksen Suota, josta hän
puhuu Christityn waelluksessa 11:essä lehdeessä.

hattomammaksi hän tuli, sit siin Zuma-
lalle kelpais yhden vaimon kautta saattaa
häntä parannukseen. Tämä oli itse senkal-
tainen syntinen, waan hän tuli niistä ki-
rouksista ja wannomisista niin liikutetuksi,
että itse paransi oman elämäkertansa, ja
hänelle (Bunianille) myös sanoi: että hän
on kaikkein kauhistawaisin syntinen wan-
nomisessa, ettei hän vielä mokomata ole kolo-
elinaikansa kuullut, ja se on sitä kau-
histawaisempi, että hän vielä muitakin ih-
miä siihen kehoittaa, jotta waan hänen kans-
sakäymiseensä tulewat. Tainkaltaiset soi-
maukset saattoiwan hänen murheelliseksi, ja
tästä silmänräpäyksestä asti alkoi hän wäl-
tää kokonansa wannomista, waikka ei hän
ennen yhtä kymmentä sanaa taitanut wan-
nomata ulospuhua.

Tällä ajalla näytettiin hänelle myös
ihmeteltäviä unia: hänelle näkyi niinkuin oli-
si maa järisnyt, ja suunsa awannut häntä
nielläksensä; ja niinkuin olisi Maailman
loppu ja Duomiopäiwä tullut. Toisen ker-
ran näki hän unessansa, että hän oli niin-
kuin tulesa kadotettuun seassa, waan yksi wal-

teilla waatteilla puetettu tuli ja temmais hänen niinkuin kekälleen tulesta. Nämät unet tekivät hänessä unhottamattomat liikutukset, ja kehoittivat hänen muutamain vuosien jälkeen Christityn waellusta Uuden muodossa muistamaan.

Ei kauvan tämän jälkeen tuli hän tutuksi yhden miehen kanssa, joka harjoitti itseänsö ristinopissa. Tämän miehen kanssapuh ristinopista ja Pyhästä Raamatussa ottoivat hänessä senkaltaisen muutoksen, e. hän itse alkoi lukea Pyhää Raamattua, e. nomattain niitä historiallisimpia paikkoja, waan ei kuitenkaan hän vielä tuntenut ihmisen turmeltua luontoa, ja Jesuksen Christuksen ansiota.

Waan kuitenkin oli hänen luontonsa jo tullut paremmaksi, joka oli niin merkillinen, että hänen Naapurinsa sitä oikein ihmettelit, ja usiasti hänelle siihen onnea toivoivat; waan nämät onnen toivotukset täyttivät hänen mielensä suurimmalla pimeydellä: hän rupeis jo ajattelemaan, että hän on jo kostonansa hywä Christitty, ja ettei sen-

lään muu (nämät olit hänen omat puhe-
sa) koto Englannissa, taitanut Jumalalle
paremmin kelpata kuin hän. Tämä kaikki
ei ollut muuta kuin suurempain syntein pois
hylkääminen, waan pahuuden juuri jäi kuiten-
kin entisellensä Suurella tuskalla pidätti
hän itseänsä totutuista synneistänsä, niinkuin
Lansista ja leikistä; sillä ei hän vielä tun-
tenut Christusta, waan aina vielä luotti o-
maan wanhurskauteensa; hän kuului wie-
lä niiden ihmisten lukuun, jotka omissa
silmissänsä ovat olewinaan puhtaat, waikka
ei heidän sydämiensä ole vielä puhdistettu.

Ei kauwan tämän jälkeen salli Juma-
la, että hänen piti menemään Betfortiin työ-
hön. Täällä kuuli hän muutamain wai-
moin Jumalisuudesta puhuvan, hän halais-
siis kuullaaksensa, waan wähän ajan peräs-
tä kuullestuaansa hawaitti hän että ne olit ko-
konansa wastoin häntä, sillä he puhuiwat
Uudesto-syntymisestä ja Jumalan armowai-
futuksista heidän sydämissänsä, ja että he
oliwat wakuutetut heidän luontonsa turmel-
luksesta; he puhuit sitä vastaan kuinka hei-
dän sydämensä on nyt siikutettu rakkaudesta

Jesukseen, kuinka he taitawat tulla lohdutetuksi ja vahvistetuksi heidän murheissansa ja kärsimissensä. He puhuivat myös heidän sydämensä kääntymyksestä, heidän epäuskostansa, ja että oma vanhurskaus on saatainen räpäle Jumalan edessä; he puhuivat näitä niin hengellisesti ja liikuttavaisesti, että hän siinä seiso i niinkuin yksi, joka on uuden Mailman käsittänyt. Tämä kansapuhe oli hänelle suureen tarpeeseen. Nyt vasta hawaitsi hän, ettei hän vielä ollut niin hyvä, kuin hän itse luuli; ettei kaikissa hänen ajatuksissansa Jumalan päälle, ole vielä tullut Iludestasyntyminen mieleen, ettei hän vielä koskaan ole tullut vahvistetuksi ja lohdutetuksi Jumalan lupausten kautta, että hän on vielä tuntematon Satanan koetuksista, ja ei tiedä vielä, kuinga hän taitaa niitä vastaan seisoa. — Hän kävi siis ustiasti näiden waimoin tykönä, saadaksensa heiltä oppia; koko hänen sielunsa oli niin ijan-kaikkisuutta kohden yletty, että työläs oli sekoittaa hänen ajatuksiansa Laiwaasta muihin mailmallisiin asioihin. Nyt vasta alkoi hän lukea Bibliata Uusilla silmillä; se tuli hänelle sanomattoman rakkaaksi ja kal-

liiksi, sentähden että se osotti hänelle yhden
 Lunastajan, jonka ansiota hän sangen suu-
 resti tarwitsi. Lutea, tutkistella ja perään-
 ajatella oli hänen paras ashareensa.
 Waan nyt tiusais häntä sielun Wihostinen
 monella muotoa, niinkuin: onko hän vielä
 walittu? Waan Jumala seisoi hänen puo-
 lellansa armonsa kanssa, koska hän hänelle
 osotti nämät sanat: Katsahda entisten
 sukukuntain puoleen, niins näet, et-
 tei kenkään ole häpiään tullut, joka
 on Jumalan päälle luottanut. Tä-
 mä antoi hänelle enemmän rohkeutta, kuin
 hän oli luullutkaan: Ala Ensimmäisestä
 Mooseksen kirjasta, ja lue Ilmes-
 tyksen kirjan loppuun asti ja et-
 si: onko yksikään häpiään tullut, jo-
 ka häneen on turwannut, ja koska
 ei kenkään ole tullut häpiään, niin
 silloin on sinunkin welwollisuutes
 Jumalan päälle turwas panna, ja
 ei epäilemän autuudestas, sillä tämä
 on yksi salaisuus. — Toinen tiusaus
 joka hänen suuresti saattoi rauhattomaksi
 oli tämä: Waan kuinka sitten, jos armon
 päivä lie jo ohiitse? Waan monen rau-

hattoman hetken jälkeen wirwoitti häntä tämä lahdotus sana: „Kutsu kaikki sisälle, että minun huoneeni täytettäisiin”, ja: „Mutta siellä on vielä nytkin tilaa”.

Hänellä oli vielä monen kiusauksen kanssa kamppailamista, waan Herran armo, joka kaikkia Wanhurskaita tietää auttaa kiusauksesta, wapahti myös hänen kaikesta murheista, ja täytti hänen sielunsa ilolla ja rauhalla uskossa. Tähän autualliseen tilaan auttoivat häntä, Pyhän Hengen siunauksen alla, kanssakäymiset Christittyin kanssa, ja Herra Giffordin hyödylliset opetukset, joka oli sinä aikana Saarnamiehenä Bedfordin Kaupungissa. — Koska Bunian 27 vuoden wanha oli, niin hän asetti yhteen Christittyin kokouksen Bedfordissa. Hänen luonnollinen tietonsa, ja se erinomaisen armo, jonka hän oli käsittänyt, osottit häntä, niinkuin yhtä, joka on erinomattain Saarnamieheksi lähetetty. Halu oli monella suuri kuulla hänen Saarnaansa, ja hän itse pian hawaitsi, ettei hänen työnsä ollut turhat. Hänen huijentelewaisuutensa ja hänen wajawaisuutensa, jonka hän vielä it-

sestänsä näki, olit hänen mielestänsä vielä niin suuret, ettei hän alussa tahtonut uskoa, että Jumala hänen kauttansa puhuu syntisten sydämille. Waan kaikki ne pyhät waikutukset, jotka hänen puhensa matkaan saattoivat, näki hän selkiästi. Hänen ahferuutensa hänen wirassansa, ja se muoto, jolla hän sitä edeskatsoi, olisit merkittävät ja jälkeenseurattawat. Herran armon kautta hän monta surutointa syntistä johdatti parannukseen. Suurella ahferuudella ahferoitsi hän löytää senkaltaisia Naamatun paikkoja, jotka ymmärryksen herättäisit ja sydäntä liikuttaisit; hän ahferoitsi suurella työllä selittää Sanankuulioillensa Christuksen ansiota, ja osottaa ne wäärät paikat, ja ne wahingot, jotka ne matkaan saattawat, joiden päälle luonnollinen ihminen perustaa toivonsa ja sen kautta tulee kadotetuksi. — Koska hän siis oli ahfera hänen wirassansa, niin oli hänellä paljo wihollisia, ja että hän eli siihen aikaan, koska Christittyjä wainottiin, niin hän heitettiin fankeuteen, jossa hän wietti 12 ajastaijaa.

Tämän pitkän ja surkian fankeuden kärsi hän kärsimisellä ja pysyvyydellä. Herran armio oli joka aika voimallinen hänen kansansa. Hän sanoi itse, ettei hän vielä koskaan ole niin selkiästi Pyhää Raamattua käsittänyt kuin silloin; hän nautitsi monta autuallista hetkeä Jumalan kanssa, ja hän näki selkiästi, että hänen syntinsä olit hänelle anteeksi annetut, ja uusi tunti hän itsensä täytetyksi ilolla, joka oli hänen iankaikkisen autuutensa esintä. Ajatus hänen sukulaistensa päälle, täytti monesti häntä surulla ja murheella, erinomattain yhden hänen lapsensa onnettomuus, joka oli so-
 ria, sillä hän oli rakas ja laupias Isä; waan tämän murheen alla, älkäis hän kahdesta Raamatun paikasta nämät lohdutus sanat: „hylkää sinun isättömät lapses ajatuksistas, minä tahdon heistä murhetta pitää, ja anna sinun Leskes minun päälleni luottaa”. — Sillä Herra sanoo: Totisesti tahdon minä sinun jälkeenneittä kanssa olla, totisesti minä tahdon sinun wihoillises liikuttaa, että hän osottaa sinulle laupeuden, sinun onnettomana päivänäsi”.

Hän ei ollut myöskään huolimaton hänen fankeutensa aikana, vaan luki ahkerasti Bibliata. Omilla käsillään piti hän huolta omaistensa, vaan suurin hänen huolensa oli, että hän kaisille saarnais, joilla vaan oli tyköläyminen hänen fankeuteensa. Hän saarnais niin voimallisesti, että kaisi jotta sitä kuuli, siitä hämmästyivät. — Täällä hän myöskin monta tarpeellista kirjaa kirjoitti, joitten seassa on parhain todistaja Christityn waellus ijankaikkisuuteen, yhden kirjan, joka kufaties enemmän hyvää on matkaansaattanut, kuin joku muu kirja, eroittain Bibliata, sillä se on monelle ihmiselle ollut sangen hyödyllinen.

Viimeisellä kelpais Herralle (jonka walsassa kaiskein sydämet ovat), kääntää D. Barlowin senaikaisten Bispan, ja muiden hänen kumpaneinsa sydämet niin, että he surkuttelit hänen wiatointa karsimistansa, ja alkoit hänen wapauttansa etseä. Hän pääsi siis pian fankeudesta. Hän etsiskeli Christittyjä monesta paikasta erinomattain fankeja, sairaita ja wainottuja, joille hän ahferoitsi monta lohdullista sanaa puhua.

Hän ettei heitä sentähden, osottaaksensa hänen kiitollisuutensa hänen ystäväillensä, joiden laupeutta hän oli sankteudessa ollessansa nautinnut; ja aina, koska hänellä waan oli tilaisuus, niin saarnais hän Ewangeliunia suurimmalla kiivaudella ja hengellisyysellä kaikille, waan erinomattain Bedfordin seurakunnalle, joka hänen nyt Saarnaajaksensa walitsi.

Kaikissa näissä tilaisuuksissa oli hän aina tyytyväinen ja laupias, ja ainoastansa harvoin kuultiin hänen itsestänsä puhuvan. Hänen täytohksensä oli laittamatoin, niin ettei wiha eli eripuraisuus, pienimmässääkään kiivaudessa, yhtään tilaa hänessä löytäneet.

Hänen (kärsinisen tähden koetellun) elämänsä, hänen ikänsä ja hänen toimituksensa päätti hän Christillisellä rakkaudella, joka on sängen kiitettävä.

Waan kerran koska hän matkusti Lontooniin, niin häntä saawutti sängen suuri sade, ja hän tuli kotonansa läpimärkänä yhdelle hänen ystäväillensä Snow Hillin kylään. Tästä sai hän suuren ja wahin-

gollisen taudin, jonka hän kärsi suurella kärsivällisyydellä ja kostonansa itsensä antamisella Jumalan käteen. Hän halawoitsi sydämeistänsä tulla wapautetuksi Maailmasta ja mennä Christuksen tykö; sillä hän näki elämänsä niinkuin hänen autuutensa estäjän, jonka perään hän janois, ja hänen Sielunsa halawoitsi. Täynnänsä tainfaltaisia pyhiä liikutuksia antoi hän Sielunsa kymmenen päiväisen taudin jälkeen Laimaallisen Lunastajansa käteen sinä 31 päivänä Elokuuta vuonna 1688, 60 vuoden vanhana.

Hänen elämänsä oli nuhtetoin, hänen ylösjatutuksensa olit sangen hyödylliset, hänen luontonsa oli sangen hempiä, ja hänen muistonsa oli sangen tarkka, sillä hänen tapansa oli aina sitten wasta ylöskirjoittaa saarnansa, kuin hän sen pitänyt oli. Hänen tekonsa owat kaikki kirjoitetut kahteen erinäiseen kirjaan, ja sisällänsä pitävät niin monta järjestystä, kuin vuosia, jotka hän oli elänyt. Hänen selityksensä Ewangeliu- mista olit sangen oikiat ja woimalliset, niinkuin hänen kirjoituksensa todistawat. Hä-

nen totisen Jumalisuutensa tiesit kaikki, joilla waan hänen kansansa oli jotain tekemistä. Hän oli kokonansa ylitsewoitettu Jumalallisella rakkaudella, ja hänen ajatuksensa oli aina jumalisten ja pyhain ihmisten kanssa ympärinskäydä ilman eripuraisuutta ja wastahakoisuutta; ustiasti surkutteli häntä, että Christityt niin wahan wainon kautta tieltäwät itsensä seuraamasta Christusta. Hän oli suurella armolla lahjoitettu Sielu, ja yksi walittu Christuksen ja hänen Ewangeliumin sa palwelija; hän sotei aina syntiä vastaan, jos hän sen waan missä hawaitti, myöskin hänen jumalisesa ja nuhtettomassa elämässänsä, waan sitä vastaan oli hän myös siwiä ja nöyrä kaikkia kohtaan. Näin eli ja kuoli senkaltaisen Sielu, jonka luonnon, käytöksen ja hyödyllisen elämän kautta seuraawainen Naamatun paikka täytettiin: "Te näette, rakkaat weljet, teidän kutsuni senne, ettei monta lihallista, ei monta woihallista, ei myös monta suuresta suwustaa: Waan ne kuin maailman edessä hullut o-
wat, on Jumala walinnut, että hän wiisaat häpiään saattais: Ja ne kuin heikot o-
wat maailman edessä, on Jumala walin-

nut, että hän wälewät häpiään saattais. Ja ne alintaifesta suwusta ja ylönkatsotut maailmassa, on Jumala walinnut: ja ne jotka ei mitään ole, että hän ne jotka jota-
 fin owat, turhaksi tekis, ettei hänen edessän-
 sä yksikän liha ferskaifi." (1 Cor. 1, 26 —
 29).

Se kaikkein suurin kiirsaus, kuin minulla on ollut koko minun elämäni iässä, sanoi Bunian, oli se, että minä epäilin Jumalan läsnäolosta ja Ewangeliumin totuudesta. Sentähden owat minulle nämtät B. Pawa-
 lin sanat: „pukefaat teitänne totuudella niin-
 kuin waatteella”, olleet fangen tarpeelliset. Minä olen sen itsessäni koetellut, että kaik-
 kein parhainpana siunauksen aikana, koska Jumala antaa armo- aurinkonsa koittaa ihmisen sydämelle, taitawat ne kaikkein suurimmat järjen fowaiistukset sisälle tulla. Ustiasti olen minä sen hawainnut, että koska minun mieleni Uskossa ja toiwossa oli iloi-
 nen, niin minä olen minun heikkouteni ha-
 wainnut, että minä taidan vielä aiwan fowiästi epäilykseen langeta; waan koska minun sydämeni oli murheissansa, niin siinä

taas hawaitsin minä, että minä olin huoli-
 matoon vastaanottamaan Jumalallisia loh-
 dutuksia. Uusiasti olen minä yhdessä Ra-
 matun paikkaa enemmän nähnyt, kuin mi-
 nä taitaisin ulospuhua, waan toisinansa oli
 minulle Pyhä Raamattu niin kuiwa, eli,
 paremmin sanottu, minun mieleni ja ym-
 märrykseni oli silloin niin kuollut ja wo-
 imaton, etten minä yhtään lohdutusta eli
 wahwistusta siitä taitanut itselleni käsittää,
 waikka minä olisin sen kokonansa läpitse lu-
 senut. Uusiasti koska minä kompastustistand
 odotin yhtä jumalallista kurtusta, niin olen
 minä sen siaan käsittänyt yhden Jumalalli-
 sen armon. Minä olen senkin hawainnut,
 että kaikkein kyynelten seassa, ne kaikkein
 parhaimmat ovat, jotka Jesuksen Chris-
 tuksen Jumalan pojan pyhä ja kallis veri
 saattaa uloswuotamaan; ja kaikkein hen-
 gellisten iloen seassa ne kaikkein ihanaisim-
 mat ovat, jotka Christuksen rakkauden
 plitse kyynelten kansa sekoitetut ovat.
 Seitsemän pahunta tunnen minä vielä sydä-
 messäni: 1.) Laipumus Epäuskoon. 2.)
 Christuksen armon ja rakkauden unhottami-
 nen; 3.) Lain töiden päälle luottamus. 4.)

Haluttomuus rukoukseen, ja ympäriajoitsemiset ajatukset rukouksessa. 5) Turhuudessa kiinnirippuminen. 6) Etten minä sen päälle jää wiikkiin toivoon eli uskoon, että minä seu saan mitä minä rukoillut olen. 7) Että minä aina sekoitan minun saastaisuuteni Jumalan käskyin täyttämisessä.

Waan kuitenkin kääntää se Jumalallinen Wiisaus kaikki kappaleet minun parhaakseni, niinkuin: 1) he tekewät, että minä pidän itseni halpana; 2) Opettawat ettei minun pidä itseni päälle luottaman. 3) Todistawat minun omasta wanhurskaudestani, että se on saastainen räpäle Jumalan edessä. 4) Osottawat minulle, että minulla on sängen tarwis ottaa pakkoni Christukseen. 5) Ne sehoittawat minua rukoukseen. 6) Ne opettawat minua myöskin, kuinka tarwis on minulle kaswo ja wahwistus hengesssä. 7) Ja ne wahwistawat minua rukoilemaan Jumalata Christuksen ansion tähden, että hän olis minun auttajani ja Wapastajani, ja tämän Maailman läpitse johdattais minua tykönsä Laiwaaseen, jossa minä hänelle kaikkein pyhään kanssa ijaisesti kiitoswirttä weisaisin.

Tämän suurella armolla lahjoitetun miehen tapaus on täydellisesti todistawa tämän B. Raamatun paikan: „Kussa syn- ti on suureksi tuttu, siinä on Armo ylön- palttiseksi tuttu”, (Rom. 5 l. 20 w.) Tä- mä osoittaa sinulle rakas Lusia molemmat; niin ulosjuurittamattoman ihmisen synnin ja pahuuden, kuin myös Christuksen armon ylönpalttisuuden. Jos sinä olet vielä saman- kaltaisen synnin orja, kuin Bunian oli en- nen kääntymistänsä, niin tästä hänen ta- paufsestansa taidat sinä selkiästi nähdä, että Jesus myös niitä suurimpiakin syntisiä was- taanottaa, jotka synteinsä tunnoissa, nöyrällä ja katuwaaisella sydämellä hänen tykönsä tu- lewat ja että hän heitä, hänen armonsa kautta synnin wallan alta ja isankaikkises- ta kadotuksesta taitaa wapahtaa. Sinä ku- katies et tunne yhtäkään eroitusta itses ja Bunianin välillä; waan kataties sinä olet uskonnaisesti wiettänyt wirhetöintä elämätä, ja luulet että sinä olet sillä wapautettu ka- dotuksesta; waan katso itseäs, sinä seisot wis- sisti sinä tilassa fantasiaalla maalla, joka kuoleman hetkessä on wajoowa, ja kaikki si- nun turhat toiwos hukuttawa. Waan au-

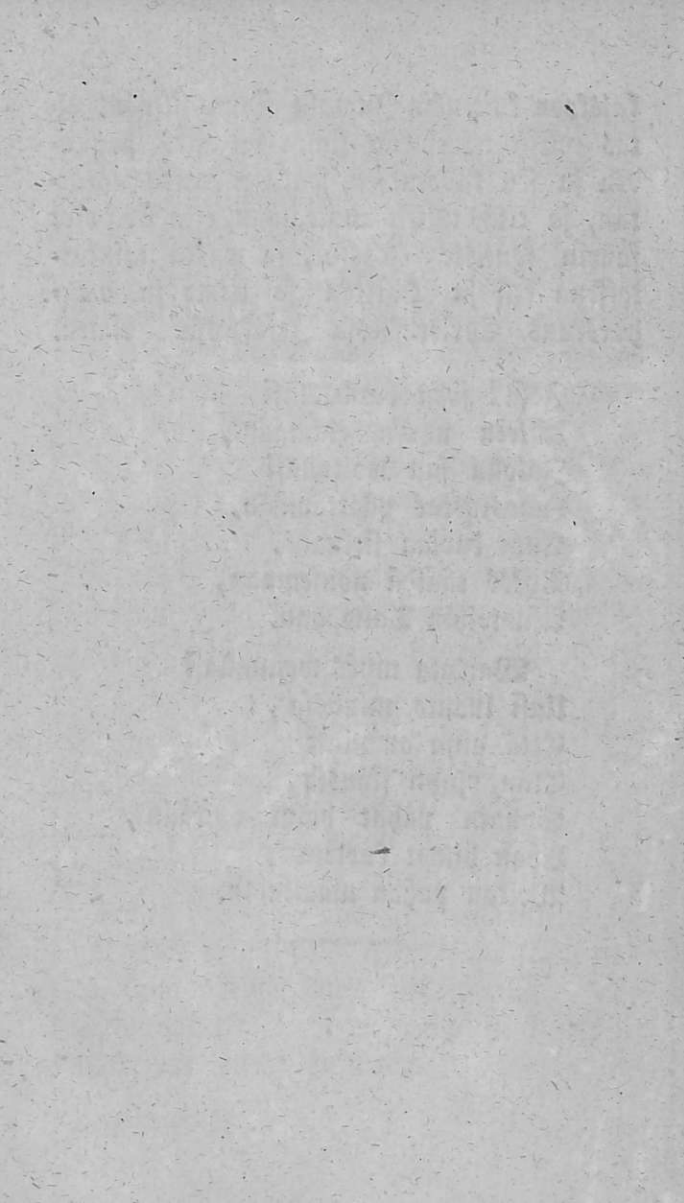

Taiskoon tuitenkin Juntala sinun silmäs, et-
täs tulisit näkemään sinun sydämes pahuu-
den ja sen kadotuksen, jonka se matkaansaata-
taa, ja ettäs tulisit tuntemaan, että sinä olet
suurin syntisten seassa, ja vasta tainkal-
taisena etsi ja käsittää se armo ja wan-
hurskaus Christuksessa Jeesuksessa. Amen.

Jesu! joka haudastasi
Uuteen nousit elämään,
Jalolla sun voitollasi
Lunastustas päättämään,
Nuta kurjaa sieluani,
Tyköö tääldä nousemaan,
Usuntoihin Laiwahan.

Maikuta myös voimallasi
Uusi luonto minusa,
Että aina avullasi
Elän, pysyn sinussa,
Synnin pahat halut hylkään,
Lihan himot kuoletan,
Moitan pahan maailman.

~~317. III. 164.~~

Hartensky.
Johan

MF B 3778

